

„Aktuálnost“ a dění

Jakmile si náležitě uvědomíme, že každé pravé jsoucno představuje jednotu, tj. že je celkem vnitřně sjednoceným či přesněji po celou dobu sjednocovaným (integrováním), musíme si zároveň uvědomovat onen pozoruhodný problém, spojený s jakýmsi (dosud ne dost tematizovaným) privilegovaným postavením každé aktuální „fáze“ událostního dění, tj. každé právě aktuální přítomnosti (na rozdíl od „přítomností“ neaktuálních, tj. zpřítomňovaných fází minulých nebo budoucích, spjatých s touto událostí oním sjednocením). Čím se vlastně liší jsoucnost aktuální od téže jsoucnosti, ale neaktuální (tj. takové, která se aktuální má teprve stát, anebo takové, která už aktuální byla, ale nyní je už „součástí“ bylosti)? A proč může být aktuální pouze jedna jediná fáze událostního dění, které je vnitřně integrováno v jednotu „události“? A jak dochází k onomu pozoruhodnému „předávání“ právě „jsoucí“ aktuálnosti postupně z fáze na fázi v určitém „pořádku“, který nemůže být v některých parametrech změněn? Proč se mohou dvě „události“ setkat nebo střetnout pouze za toho předpokladu, že jejich určité právě aktuální „momenty“ či „fáze“ jsou si prostorově i časově velice, velice „blízko“? Rozhodně to nemůže být „řešeno“ jen z hlediska vnějších souvislostí (např. trváním některých „nižších“ složek a tím vzhledu apod.).

(Písek, 080702-4.)